

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ και ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

«ΔΙΑ ΝΟΜΟΥ ΝΟΜΩ ΑΠΕΘΑΝΟΝ ΙΝΑ ΘΕΩ ΖΗΣΩ» (Γαλ. 2,16-20)
ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑ΄-Ζ΄ΛΟΥΚΑ(29.10.2017)

«Ειδότες ότι ου δικαιούται άνθρωπος εξ έργων νόμου εάν μη δια πίστεως Ιησού Χριστού...». Ανέπτυξε προηγουμένως στην προς Γαλάτας επιστολή του ο απόστολος Παύλος ότι δεν υπάρχει δικαίωση δια της τηρήσεως του νόμου. Ανέφερε ότι ακόμη και ο Πέτρος, ο κορυφαίος του χορού των αποστόλων, δεν τον τηρούσε, ούτε φάνηκε αντίθετος στα όσα κήρυττε ο Παύλος, άσχετα αν κάποια στιγμή «φοβούμενος τους εκ περιτομής» υποκρίθηκε ότι δήθεν πιστεύει στην τήρηση του νόμου και μετά την έλευση του Χριστού. Προσθέτει δε τώρα ότι, αν μας κατηγορήσει κάποιος ότι παρανομούμε που δεν τηρούμε τον νόμο, ουσιαστικά κατηγορεί τον Χριστό ο οποίος έγινε αιτία να αφήσουμε τον νόμο. «Άρα Χριστός αμαρτίας διάκονος»; Αυτό όμως είναι και ανόητο και ασεβές. Ποτέ να μη θεωρηθεί ως σωστό και, προσπαθώντας να τηρήσουμε τον νόμο της Παλαιάς Διαθήκης, φθάσουμε στο σημείο να κατηγορούμε τον Χριστό ως αίτιο αμαρτίας και ασέβειας.

«Ει γαρ α κατέλυσα ταύτα πάλιν οικοδομώ παραβάτην εμαυτόν συνίστημι». Και όχι μόνο η εμμονή στον νόμο δημιουργεί ασέβεια, αλλά και μας κάνει παραβάτες· μας καθιστά αμαρτωλούς. Διότι αυτά που καταλύσαμε, λόγω της πίστεως μας στον Χριστό, αν τώρα αρχίσουμε ξανά να τα οικοδομούμε, τότε γινόμαστε ασεβείς και παραβάτες. Συνεπώς η τήρηση στην παράδοση του νόμου, όχι μόνο δεν μας αγιάζει, αλλά μας καθιστά και αμαρτωλούς. Ο άγιος Χρυσόστομος παρατηρεί ότι κι αυτοί που δεν περιτέμνονται μεν, αλλά νηστεύουν ιουδαϊκά και τηρούν την αργία του Σαββάτου, κι αυτοί ουσιαστικά ασεβούν και προδίδουν την χριστιανική πίστη. Και μάλιστα στην εποχή εκείνη που ο ναός είχε πλέον καταστραφεί και η ιουδαϊκή θρησκεία εκ των πραγμάτων είχε καταργηθεί αναγκαστικά στην ουσία της, που ήταν οι θυσίες του ναού. Είναι σαν να μη υπάρχει θεία λειτουργία πλέον και ο χριστιανός να θεωρούν ότι δικαιώνονται μόνο με τις ποικίλες διατάξεις της Καινής Διαθήκης.

«Εγώ γαρ διά νόμου νόμω απέθανον, ίνα Θεώ ζήσω». Η λέξη νόμος εδώ μπορεί να έχει δύο σημασίες. Αφενός σημαίνει την χάριν της Καινής Διαθήκης· «Ο δε νόμος του πνεύματος της ζωής εν Χριστώ Ιησού ηλευθέρωσε με από του νόμου της αμαρτίας και του θανάτου» (Ρωμ. 8,2). Αφετέρου εννοεί τον νόμο της Παλαιάς Διαθήκης. Στη δεύτερη περίπτωση είναι σαν να λέγει ότι ο ίδιος ο νόμος με οδήγησε να τον αφήσω και να τον εγκαταλείψω. Διότι ο ίδιος ο Μωυσής γράφει ότι «προφήτην υμίν αναστήσει Κύριος ο Θεός εκ των αδελφών υμών, ως εμέ· αυτού ακούσεσθε» (Δευτ. 18,15). Αυτοί λοιπόν που συνεχίζουν να τηρούν τον νόμο ουσιαστικά αγνοούν τον Μωυσή και δεν τον σέβονται. Συνεπώς είναι άνομοι και σύμφωνα με τον νόμο της Παλαιάς Διαθήκης.

Ας θυμηθούμε στο σημείο αυτό τους μαθητές του Προδρόμου. Όταν παρουσιάστηκε ο Χριστός, ο Ιωάννης ο Προδρόμος τους τον σύστησε και τους συνέστησε να τον ακολουθήσουν. Κάποιοι από τους μαθητές του τον άκουσαν και έγιναν απόστολοί του. Άλλοι όμως έμειναν συναισθηματικά κολλημένοι στο πρόσωπο του γέροντά τους με αποτέλεσμα να συμμαχήσουν και με τους φαρισαίους και να διατεθούν εχθρικά προς τον Χριστό (πρβλ. Ματθ. 9,14-15). Αυτοί δεν σεβάστηκαν και δεν υπάκουσαν στα λόγια του τιμίου Προδρόμου και συνεπώς αθέτησαν τον ίδιο

τον δάσκαλό τους, ενώ φαινόταν ότι τον τιμούν και τον αγαπούν. Ο Πρόδρομος λίγο πριν μαρτυρήσει προσπάθησε εμμέσως να τους οδηγήσει και πάλι στον Χριστό (πρβλ. Ματθ. 11, 2-6). Οι μαθητές του Προδρόμου, που παρέμειναν φανατικά κοντά του, θα πλησιάσουν τον Χριστό μετά την σφαγή του (Ματθ. 14,12), πλην όμως θα παραμείνουν αρκετοί και μετά την Πεντηκοστή ως ξεχωριστή ομάδα (Πρξ. 19,1-6). «Νόμω απέθανον». Αλλά και με άλλο τρόπο μπορούμε να εξηγήσουμε το δια «νόμω απέθανον». Ο νόμος έλεγε ότι όλα όσα έγραφε πρέπει να τηρούνται από τους ανθρώπους και τιμωρούσε όσους τα παραβαίνουν. Συνεπώς σύμφωνα με το νόμο όλοι έχουμε αποθάνει, διότι κανείς άνθρωπος δεν τον τήρησε τελείως. Συνεπώς είμαστε πεθαμένοι για το νόμο σωματικά και ψυχικά· κι από πεθαμένους δεν μπορείς να περιμένεις τίποτα ούτε και να απαιτείς.

«Ίνα Θεώ ζήσω». Πέθανα ως προς τον νόμο με σκοπό και αποτέλεσμα να ζήσω εν Χριστώ. «Και πως ζης, αφού πέθανες;» θα ρωτούσε κανείς. «Χριστώ συνεσταύρωμαι. ζω δε ουκέτι εγώ, ζη δε εν εμοί Χριστός». Όπως ο Χριστός πέθανε και αναστήθηκε έτσι κι εγώ πέθανα ως προς το νόμο κι αναστήθηκα ως προς το Χριστό. Αυτό έγινε με το βάπτισμα, με την απόταξη του Σατανά και την σύνταξη με τον Χριστό. Τίποτα δεν κάνω, αν δεν το θέλει ο Χριστός. Τίποτα δεν επιθυμώ, που να μη το επιθυμεί ο Χριστός. Όπως ακριβώς όταν επικρατήσει η αμαρτία, αυτή είναι που κυριαρχεί στον άνθρωπο και κατευθύνει την ψυχήν να κάνει μόνο ότι εκείνη επιτάσσει. Υπάρχει δηλαδή στον άνθρωπο ένας εσωτερικός δαιμονισμός, που είναι χειρότερος από τον εξωτερικό. Έτσι, αν η αμαρτία νεκρωθεί, τότε ζει μέσα μας ο Χριστός και γίνονται μόνο όσα θέλει εκείνος. Η ζωή μας πλέον παύει να είναι ανθρώπινη και γίνεται Χριστοειδής. Γι' αυτό ο Παύλος συνιστά «να νεκρώσουμε ότι είναι γήινο μέσα μας, δηλαδή την πορνεία, την ακαθαρσία, την μοιχεία» (Κολ. 3,5) και αν το κάνουμε αυτό διακηρύσσει ότι «ο παλαιός εαυτός μας σταυρώθηκε μαζί με τον Χριστό» (Ρωμ. 6,6) και τώρα μέσα μας ζει μόνο ο Χριστός.

«Ο δε νυν ζω εν σαρκί, εν πίστει ζω τη του υιού του Θεού του αγαπήσαντός με και παραδόντος εαυτόν υπέρ εμού». Δηλαδή αυτά τα οποία είπα έως εδώ ισχύουν για τη νοερή ζωή μου. Αν όμως θέλετε και την αισθητή ζωή μου την ζω με την πίστη στον Υιό του Θεού. Όταν ζούσα κατά νόμο, ήμουν άξιος κολάσεως και κατεστραμμένος. «Πάντες γαρ ήμαρτον και στερούνται της δόξης του Θεού» (Ρωμ. 3,23). Τώρα όμως που ήρθε ο Χριστός μας έσωσε από τον θάνατο που προέκυπτε από τον νόμο.

Ο Χριστός «ο οποίος με αγάπησε και παρέδωσε τον εαυτό του για μένα». Εδώ ο Παύλος οικειοποιείται αυτά τα οποία έγιναν για όλους. Είναι κάτι που το συνηθίζουν οι άγιοι. Θεωρούν ότι τόση χάρη οφείλουν στον Χριστό, όση θα όφειλαν, εάν ο Χριστός ερχόταν μόνο γι' αυτούς! Και πράγματι ο Χριστός αγαπά τον κάθε άνθρωπο, όσο αγαπά ολόκληρη την οικουμένη! Είναι συγκλονιστικό να το κατανοήσουμε αυτό. Ο Παύλος λοιπόν σ' αυτό το σημείο κατανοεί την αθλιότητα της ανθρώπινης φύσεως, αλλά και την απερίγραπτη κηδεμονία του Θεού, η οποία από τόσα κακά μας απάλλαξε. Και ξεσπά σε ύμνο της αγάπης του Θεού.

Αποκαλύπτει ότι ο Θεός παρέδωσε τον εαυτό του θυσία για τον καθένα από μας χωριστά! Αλλά την ευεργεσία αυτή του Χριστού, ενώ έγινε για όλους και για τον καθένα μας χωριστά, την αξιοποιούν μόνο όσοι πιστεύουν εις αυτόν. Και εδώ είναι το μεγαλείο του Χριστού. Ενώ ήξερε ότι δεν θα τον αποδεχθούν όλοι, εν τούτοις αυτός ήρθε και θυσιάστηκε για τους ολίγους. Κι εσείς περιφρονείτε τον Χριστό και ξαναγυρίζετε στον νόμο;

Αρχιμ. Μελέτιος Απ, Βαδραχάνης